

doen wat ze kunnen, maar natuurlijk wat kan men verlangen voor *f* 3 in de week?"

„Nu, dat is niet veel! Voor u tweeën?"

„Dat kan u begrijpen, ik vind het duur genoeg, maar ziet u meneer! Roos vindt alles goed, zij kan bij de hand zijn als een echte kat, maar bij zulke vreemde menschen..."

„Och! we moesten nemen, wat wij konden krijgen. Vrouw Krijns haar zuster is getrouwd met een buurvrouw van ons."

„Nu ja, dat zal meheer wat kunnen schelen."

Rose-Marie boog haar hoofd en haakte met verdubbelden ijver.

„Maar als ik 't goed beschouw", ging Frank na een poosje voort, „heeft juffrouw... Jansje nietwaar, wel wat gelijk. Ik vind het niet goedkoop en ik ben zeker dat u, in 't badhôtel voor hetzelfde geld of een ietsje meer, even goed onder dak zou kunnen komen.

„In 't badhôtel!" riep Jansje, haar oogen schitterden en gaven haar zeer flauwe gelijkenis met haar zuster. „Ach, me dunkt daar moet het heerlijk zijn."

„Logeert u daar?" vroeg Rose-Marie.

„Neen, ik ben voor een paar dagen de gast van mijn oom den dokter."

„O de dokter" en Rose-Marie's gelaat zag er vroolijk en opgeruimd uit als bij een prettige herinnering, „dat moet zoo'n beste man wezen. Vrouw Krijns kon er niet over uit."

„Ja, mijn oom is zeer populair! Wil u, dat ik eens voor u naar den prijs informeer?"

„O ja, als 't u belieft," riep Jansje.

Rose-Marie weifelde; haar gelaat stond betrokken als een mistige herfst dag; zij liet haar werk even rusten, iets dat bijna nooit gebeurde, de haakpen ging zenuwachtig langs haar lippen en eindelijk zeide zij:

„Ik dank u voor de moeite, maar waarlijk 't is niet te doen. Ik heb er ook al naar gevraagd, maar 't minste is *f* 4 per dag en dan moet men aan tafel nog wijn nemen en fooien geven. Neen 't is niet voor ons, want ik zal 't u ronduit zeggen. Ik kan maar over *f* 30 beschikken, dat is dus zooals wij bij vrouw Krijns leven wel genoeg voor drie weken ruim, met de extra kosten er bij."

Frank had moeite een glimlach te onderdrukken. Dertig gulden voor twee meisjes om er bijna vier weken van te leven; nog onlangs had hij met een vriend voor *f* 30 in Restaurant Riche gedejeuneerd en ze vonden, dat zij er eigenlijk niets voor hadden gehad. Hij hield zich echter goed en zeide hoogst ernstig:

„Dan zou u wat korter kunnen blijven; misschien kwam dat op hetzelfde neer."

„Ja ik heb 't liever een week, goed, dan mij drie weken zoo te behelpen," viel Jansje bitter uit.

„Maar dat zou dan, want we hebben nog maar *f* 20 over, *f* 8 met ons tweeën, nog juist twee dagen zijn, want die *f* 4 hebben wij noodig voor wijn en fooien."